ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci žalobkyně: **Global Army s.r.o.,** Machuldova 578/19, Praha 4, zastoupené advokátem JUDr. Ing. Šimonem Petákem, Ph.D., LL.M., Revoluční 1003/3, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2025, č. j. 10839/25/5300-21442-713501, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2026, čj. 15 Af 14/2025-45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Popis věci a průběh předchozího řízení

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (*správce daně*) doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty (*DPH*) za zdaňovací období říjen až prosinec 2019 a současně jí stanovil povinnost uhradit penále. K doměření DPH přistoupil proto, že žalobkyně neprokázala uskutečnění deklarovaných přijatých zdanitelných plnění spočívajících ve správě webových stránek a copywritingu od společnosti Empezar, s. r. o. (*Empezar*). Správce daně dále v rámci daňové kontroly uzavřel, že žalobkyně neprokázala ani to, že od této společnosti přijala deklarovaná plnění spočívající v poskytnutí inzertní strany v časopise STORY a ve výrobě reklamy; současně nebylo zjištěno, že by tato plnění přijala od jiného dodavatele v postavení plátce DPH. Proti platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl. Následně neuspěla ani se žalobou proti rozhodnutí žalovaného, kterou městský soud zamítl nyní napadeným rozsudkem.

2. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (*stěžovatelka*) kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[3] Stěžovatelka považuje napadený rozsudek za ***nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů***, neboť se městský soud nevypořádal s podstatnou částí žalobní argumentace a současně se v potřebném rozsahu nezabýval skutkovými okolnostmi rozhodnými pro posouzení věci. Stěžovatelka v žalobě namítala, že: správce daně ignoroval relevantní svědectví a důkazní prostředky a při hodnocení věci nerespektoval běžnou obchodní praxi a kontext provedených transakcí. Městský soud prý podstatnou část těchto námitek odmítl jako nekonkrétní a nedostatečně nespecifikované, aniž by se jimi zabýval. Takové odůvodnění považuje stěžovatelka za nedostatečné. Stěžovatelka v žalobě vymezila důvody nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů dostatečně konkrétně. Podrobnosti neuváděla, neboť nechtěla opakovat skutečnosti známé ze správního spisu. Městský soud měl proto žalobu posuzovat podle jejího skutečného obsahu ve spojení se správním spisem, nikoli formalisticky požadovat úplnou reprodukci všech skutkových okolností přímo v jejím textu.

[4] Nepřezkoumatelnost rozsudku stěžovatelka spatřuje rovněž v selektivním hodnocení důkazů. Městský soud převzal pouze část výpovědi P. V., avšak nevypořádal se s dalšími částmi jeho výpovědi, z nichž plyne, že zakázky zprostředkovávala a reklamu zajišťovala společnost Empezar. Obdobně městský soud opomenul i výpověď M. Z.. Městský soud tak nehodnotil důkazy v jejich vzájemných souvislostech, ale vybral pouze ty skutečnosti, které podporovaly závěry správních orgánů.

[5] Stěžovatelka dále namítá ***nesprávné právní posouzení***. Po celou dobu daňového řízení totiž tvrdila, že jednala se společností Empezar, resp. s osobami vystupujícími jejím jménem. Nebyla-li by tedy skutečným dodavatelem plnění tato společnost, muselo by jít o osoby, které se za ni vydávaly. Podle stěžovatelky správce daně i městský soud nesprávně posoudili věc pouze jako otázku neunesení důkazního břemene stran přijetí zdanitelných plnění. Ve skutečnosti správce daně vycházel z poznatků o zapojení společnosti Empezar do podvodného řetězce a z dalších okolností typických pro podvod na DPH. Správce daně však měl z úřední povinnosti aplikovat postup a kritéria vyplývající z judikatury SDEU charakteristické pro daňový podvod, tedy zkoumat existenci podvodu a zejména vědomost stěžovatelky o něm a skutečnost, zda přijala opatření k jeho zabránění. Správce daně tyto skutečnosti neprokazoval, avšak použil je v neprospěch stěžovatelky při posouzení nároku na odpočet DPH. Tím na ni nepřípustně přenesl důsledky vlastních *ex post* zjištění o dodavateli, která jí v době uskutečnění plnění nebyla a ani nemohla být známa. Tímto postupem byla stěžovatelce odňata možnost vyjádřit se k tomu, jaká opatření přijala, a nemohla uplatnit plnou procesní obranu založenou na její dobré víře v okolnosti, které jí byly (a mohly být) objektivně známy v době uskutečnění zdanitelných plnění. Městský soud pochybil, odmítl-li tuto námitku pouhým konstatováním, že věc nebyla posuzována jako daňový podvod.

[6] Stěžovatelka dále namítá, že na ni správce daně kladl nepřiměřeně přísné a formalistické požadavky při prokazování uskutečnění zdanitelných plnění. Za rozhodné skutečnosti správce daně považoval zejména: absenci podrobného popisu prací; neexistenci písemné smlouvy; chybějící detailní výkazy činností či skutečnost, že část plateb proběhla v hotovosti nebo po splatnosti. Tyto okolnosti prý však samy o sobě neprokazují neexistenci plnění a zákon je nestanoví jako podmínku pro uznání nároku na odpočet. Jedná se pouze o hodnotící úsudek správce daně o tom, jak má vypadat typický podnikatelský vztah.

[7] Obdobně stěžovatelka považuje za nesprávné, že správce daně zpochybnil věrohodnost plnění kvůli hotovostní úhradě a drobnému prodlení s platbou. Hotovostní platba ani opožděná úhrada bez vymáhání zanedbatelného úroku z prodlení prý totiž nepředstavují indicii fikce obchodního vztahu, nýbrž běžné okolnosti obchodního styku. Jde-li o reklamu v časopise STORY, správce daně i městský soud nesprávně uzavřeli, že plnění nemohla dodat společnost Empezar. Z provedených důkazů totiž plyne účast více osob a subjektů v navazujícím dodavatelském řetězci. Skutečnost, že konkrétní osoba reklamu osobně nevyráběla ani přímo neobjednávala, sama o sobě nevylučuje, že společnost Empezar vystupovala jako dodavatel či mezičlánek. Městský soud tak bez kritického přezkumu převzal skutkové i právní závěry správce daně a zatížil tak svůj rozsudek vadou nesprávného právního posouzení i nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

[8] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá rovněž ***vady řízení*** spočívající v tom, že daňové řízení i navazující soudní přezkum byly zatíženy nedostatečně zjištěným skutkovým stavem. Správce daně neprovedl jí navržené důkazy, zejména výslech zaměstnanců společnosti VLTAVA LABE MEDIA, kteří mohli objasnit způsob objednávání reklamy; okruh osob jednajících za jednotlivé subjekty i obvyklost vícečlánkového modelu zajištění reklamy prostřednictvím mediálních agentur. Přesto správní orgány uzavřely, že řetězec plnění končil u společnosti Hemimont a účast společnosti Empezar nebyla prokázána.

[9] Stěžovatelka konečně uvádí, že správní orgány nedostatečně zohlednily plnou moc udělenou P. V. a obsah jeho svědecké výpovědi, z níž plyne, že vystupoval za společnost Empezar a zprostředkovával pro stěžovatelku reklamní zakázky včetně inzerce v časopisu STORY. Správce daně i městský soud vycházeli pouze z těch částí jeho výpovědi, které podporovaly závěr o neunesení důkazního břemene, a opomenuli její další obsah. Stěžovatelce nebyla dána reálná možnost prokázat, jakým konkrétním způsobem bylo plnění realizováno a jakou roli v něm sehrál deklarovaný dodavatel. Žalovaný své pochybnosti založil na formalistických a nedostatečně podložených úvahách a přičetl jí neunesení důkazního břemene, aniž předtím provedl navržené důkazy nebo přesvědčivě vysvětlil jejich nadbytečnost. Tím zatížil řízení vadou mající vliv na zákonnost rozhodnutí.

[10] ***Žalovaný*** navrhuje kasační stížnost zamítnout a k jednotlivým námitkám především uvedl, že z pěti žalobních bodů byl obsahově konkrétní pouze jediný. V něm stěžovatelka namítala nesprávné právní posouzení věci. Stěžovatelka tvrdila, že byla stran přijetí plnění od plátce DPH v dobré víře, což správní orgány nevyvrátily. Tento žalobní bod však městský soud shledal nedůvodným. Zbývající čtyři žalobní body soud označil za nekonkrétní, neboť z nich nebylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatelka napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné; tyto body proto nebyly způsobilé soudního přezkumu. Orgány finanční správy nebyly povinny zabývat se existencí podvodu na DPH z úřední povinnosti, neboť podle judikatury NSS lze otázku zapojení daňového subjektu do podvodu řešit až poté, co daňový subjekt prokáže splnění formálních a hmotněprávních podmínek pro vznik nároku na odpočet DPH. Městský soud proto nepochybil, když argumentaci stěžovatelky založenou na dobré víře označil za nedůvodnou.

[11] Dále žalovaný uvedl, že argument stěžovatelky o neunesení důkazního břemene správcem daně nebyl uplatněn již v žalobě, nýbrž až v kasační stížnosti, a jde proto o nepřípustnou novotu ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Současně zdůraznil, že správce daně unesl důkazní břemeno ohledně existence důvodných pochybností, čímž došlo k aktivaci důkazního břemene na straně stěžovatelky. V posuzované věci není namístě aplikace judikatury SDEU týkající se odepření nároku na odpočet DPH z důvodu účasti na podvodu,

neboť by nejprve muselo být prokázáno samotné splnění zákonných podmínek pro vznik nároku na odpočet DPH.

[12] K hodnocení hotovostních plateb, prodlení s úhradou, nezohlednění výroby reklam ani idealizace obchodního vztahu ze strany správních orgánů žalovaný uvedl, že jde rovněž o nepřípustné námitky, neboť je stěžovatelka neuplatnila v žalobě, ačkoliv tak mohla učinit. Správný je závěr městského soudu o nekonkrétnosti žalobních bodů a není pravda, že z žaloby bylo zřejmé, jaké konkrétní skutkové okolnosti a námitky stěžovatelka uplatnila. Stěžovatelka formulovala výhrady pouze obecně a nespecifikovala, které důkazní prostředky měly být ignorovány, v čem spočívala rozpornost svědeckých výpovědí, jak měly správní orgány hodnotit kontext transakcí, k jakým úkonům neměla být přizvána či proč považuje vypořádání odvolacích námitek za nedostatečné. Podle judikatury NSS přitom soudní přezkum nepředstavuje obecnou kontrolu zákonnosti správních rozhodnutí. Městský soud se nedopustil tvrzeného selektivního či formalistického hodnocení důkazů, neboť s ohledem na neopodstatněnost jediného konkrétního žalobního bodu a nekonkrétnost ostatních žalobních bodů dokazování věcně nehodnotil. Namítá-li stěžovatelka vady řízení, měla již v žalobě konkrétně označit, které důkazy nebyly provedeny.

3. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] NSS se nejprve vyjádřil k námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť pouze přezkoumatelné soudní rozhodnutí může být předmětem věcného přezkumu v řízení o kasační stížnosti. Dospěl-li by totiž NSS k závěru, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, musel by jej bez dalšího zrušit, aniž by se mohl zabývat ostatními kasačními námitkami. O případy nepřezkoumatelnosti se jedná za situace, kdy soud rozhodne na základě skutečností v řízení nezjišťovaných, případně zjištěných v rozporu se zákonem nebo za situace, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly provedeny. Rovněž pokud z odůvodnění rozhodnutí zřetelně nevyplývá, proč soud nepovažoval argumentaci v žalobě za důvodnou a proč žalobní námitky účastníka řízení považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nelze vypořádání daných námitek považovat za dostatečné a tudíž přezkoumatelné. O nepřezkoumatelnost se jedná také tehdy, nevypořádá-li se soud se všemi námitkami, které žalobce uplatnil.

[14] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatelka spatřuje v tom, že se městský soud nevypořádal s podstatnou většinou argumentace v žalobě a k jednotlivým důkazům přistupoval selektivně.

[15] NSS této námitce nepřisvědčil. Městský soud se zabýval všemi žalobními body, které stěžovatelka v žalobě uplatnila, a vysvětlil, proč je považoval za nedůvodné, resp. nekonkrétní. Podrobně přitom objasnil, v čem spatřoval nedostatky žalobní argumentace, a své závěry opřel o relevantní judikaturu NSS vztahující se k požadavku konkretizace žalobních bodů. Z odůvodnění napadeného rozsudku jsou proto jednoznačně seznatelné úvahy, které městský soud vedly k závěru o nedůvodnosti žaloby.

[16] Stěžovatelka v žalobě neuvedla žádná konkrétní skutková tvrzení ani právní argumenty, které by umožňovaly věcný soudní přezkum (vyjma jednoho žalobního bodu). NSS v tomto ohledu považuje za vhodné uvést, že samotná žaloba obsahovala – bez záhlaví a formálních náležitostí – sotva jednu stranu textu formátu A4, přičemž na tomto omezeném prostoru byly formulovány veškeré „žalobní body“ (oproti kasační stížnosti, která čítá 15 stran formátu A4). Již tato skutečnost nasvědčuje tomu, že žalobní argumentace zůstala pouze v obecné rovině a postrádala potřebnou míru konkretizace. Úkolem správních soudů

přitom není, jak již vysvětlil městský soud, za žalobce domýšlet možné důvody nezákonnosti správního rozhodnutí; vyhledávat v obsahu správního spisu potenciální vady řízení nebo nahrazovat procesní aktivitu účastníka řízení. To by totiž v nyní projednávaném případě znamenalo, že soud bude sám dohledávat, jaké svědecké výpovědi byly nesprávně hodnoceny a co z nich mělo být dle stěžovatelky zjištěno; jaké konkrétní úkony byly stěžovatelce odepřeny a k čemu se konkrétně nemohla vyjádřit.

[17] Úkolem soudu však není dohledávat ani domýšlet žalobní body za žalobce. Soudní přezkum je totiž striktně vymezen žalobními body, které musí být formulovány dostatečně určitě tak, aby bylo zřejmé, jaká konkrétní pochybení žalobce správním orgánům vytýká. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba obsahovat *žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.* Nemůže proto obstát taková formulace žalobních bodů, která zcela rezignuje na konkretizaci skutkových a právních důvodů a neopodstatněně spoléhá na vlastní aktivitu městského soudu, že si bližší okolnosti dovodí a dohledá ze správního spisu, jak se mylně domnívá stěžovatelka. Takovéto pojetí žaloby je totiž v příkrém rozporu s celkovou koncepcí správního soudnictví.

[18] Městský soud se proto k námitkám stěžovatelky vyjádřil zcela správně pouze v rozsahu odpovídajícím vymezení žalobních bodů. Příhodně také zdůraznil, že míra konkrétnosti žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu soud přistoupí a posoudí ho. Není totiž namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Stěžovatelka přitom v žalobě neuvedla téměř žádné konkrétní skutkové okolnosti (tj. jaké konkrétní výpovědi byly nejednoznačné; jaká svědectví a důkazní prostředky správní orgány ignorovaly; k jakým konkrétním úkonům nebyla stěžovatelka ze strany správních orgánů přizvána a k čemu nedostala možnost se vyjádřit). Městský soud proto na námitky stěžovatelky zcela logicky reagoval pouze v obecné rovině.

[19] Neobstojí ani námitka stěžovatelky, že po ní městský soud formalisticky požadoval opis obsahu správního spisu. Po stěžovatelce nebylo požadováno opakování skutkových okolností či průběhu správního řízení, nýbrž řádná konkretizace žalobních námitek. Namítala-li totiž stěžovatelka v žalobě pouze obecně, že rozhodnutí žalovaného vychází z „nejednoznačných výpovědí“ nebo že nebyla přizvána ke „klíčovým úkonům řízení“, aniž uvedla, kterých konkrétních výpovědí či úkonů se tyto výhrady týkají a v čem konkrétně spatřuje jejich nezákonnost nebo zásah do svých práv, nelze taková tvrzení považovat za řádně vymezené žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a ustálené judikatury NSS. Požadavek na dostatečnou konkretizaci žalobních bodů přitom nepředstavuje přepjatý formalismus, ale nezbytný předpoklad soudního přezkumu, který vymezuje rozsah přezkumné činnosti městského soudu. Městský soud proto nepochybil, pokud k takto obecně formulovaným námitkám nepřistupoval jako k řádně uplatněným žalobním bodům. Protože zdejší soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou, přistoupil k věcnému posouzení kasačních námitek.

[20] Předně stěžovatelka namítala, že správce daně i žalovaný ve skutečnosti vycházeli z poznatků nasvědčujících zapojení společnosti Empezar do podvodného řetězce a z dalších okolností typických pro podvod na DPH. Za této situace měly správní orgány z úřední povinnosti aplikovat postup a kritéria vyplývající z judikatury SDEU pro případy daňového podvodu, tedy zejména zkoumat existenci podvodu a vědomost stěžovatelky o něm.

Žalovaný ani správce daně podle stěžovatelky tyto skutečnosti neprokazovali, současně z nich však vycházeli při posouzení nároku na odpočet DPH v její neprospěch. Tím měla být stěžovatelka zkrácena na svých procesních právech, neboť jí nebyl poskytnut prostor pro plnohodnotnou obranu založenou na tvrzení dobré víry a nevědomosti o případném daňovém podvodu.

[21] NSS této námitce stěžovatelky nepřisvědčil. Stěžovatelka setrvale tvrdí, že správce daně a žalovaný byli povinni zabývat se otázkou existence podvodu na DPH v posuzovaném obchodním řetězci. S tímto názorem se však NSS neztotožňuje. Jak již NSS opakovaně judikoval, posouzení toho, zda byl daňový subjekt zapojen do obchodního řetězce zatíženého podvodem na DPH, přichází v úvahu teprve tehdy, prokáže-li daňový subjekt splnění formálních a hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně podle § 72 a § 73 zákona o DPH (srov. rozsudek ze dne 5. 4. 2024, čj. 5 Afs 20/2023–31). Teprve v takové situaci je namístě zkoumat existenci podvodu v obchodním řetězci a případnou vědomost či účast daňového subjektu na něm. V nyní posuzované věci však stěžovatelka splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně neprokázala. Ve vztahu ke službám spočívajícím ve správě webových stránek a copywritingu správní orgány předestřely důvodné pochybnosti o uskutečnění deklarovaných plnění. Ohledně reklamy v časopise STORY pak nebylo prokázáno, že stěžovatelka přijala plnění od deklarovaného dodavatele (Empezar) ani že je přijala od jiné osoby v postavení plátce DPH. Za této situace nebyl dán prostor pro posuzování existence podvodu na DPH v obchodním řetězci ani pro zkoumání případné vědomosti stěžovatelky o takovém podvodu. Stejně tak nebylo namístě aplikovat judikaturu SDEU týkající se odepření nároku na odpočet DPH z důvodu účasti na daňovém podvodu, neboť ta dopadá až na případy, v nichž byly základní podmínky vzniku nároku na odpočet daně prokázány.

[22] Žalovaný rovněž nevycházel z informací nasvědčujících zapojení společnosti Empezar do daňového podvodu, jak tvrdí stěžovatelka. Ze spisového materiálu naopak vyplynula řada konkrétních nestandardních okolností, které ve svém souhrnu vzbuzovaly důvodné pochybnosti o souladu skutečného stavu se stavem deklarovaným předloženými daňovými doklady. Jde-li o deklarované služby copywritingu, stěžovatelka žádným způsobem neprokázala reálné přijetí marketingových či reklamních textů. Správní orgány současně zjistily podstatné rozpory ve výpovědích týkajících se předávání hotovostních úhrad za přijatá plnění a způsobu jejich sjednávání. Pochybnosti vyvolávala též absence ujednání o způsobu stanovení ceny a skutečnost, že úhrady v řádu desítek tisíc korun byly realizovány v hotovosti, přestože obě strany disponovaly bankovními účty. Ve vztahu k reklamě v časopise STORY se nepodařilo prokázat, že by stěžovatelka přijala plnění právě od společnosti Empezar. Z výpovědi vydavatelky časopisu totiž vyplynulo, že dané plnění stěžovatelce neposkytla společnost Empezar ani jiná osoba v postavení plátce daně, kterou by bylo možné se stěžovatelkou skrze deklarovaný obchodní řetězec propojit. NSS proto ve shodě se správními orgány i městským soudem uzavřel, že uvedené okolnosti ve svém souhrnu vzbuzují důvodné pochybnosti o souladu skutečného stavu se stavem formálně deklarovaným předloženými daňovými doklady. Tyto důvodné pochybnosti správce daně stěžovatelce sdělil a přenesl na ni důkazní břemeno. Stěžovatelce se však deklarované skutečnosti nepodařilo prokázat.

[23] NSS dále podstatnou část zbývajících kasačních námitek odmítl jako nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Kasační přezkum je totiž založen na zásadě koncentrace řízení, podle níž mají být námitky proti správnímu rozhodnutí uplatněny již v řízení před krajským

(městským) soudem. Povinnost tvrdit konkrétní skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí tíží žalobce již v řízení před krajským soudem [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Kasační stížnost totiž nemůže sloužit k tomu, aby stěžovatel poprvé detailně vymezil skutkové a právní výhrady, které v žalobě uplatněny nebyly. Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů nepředstavuje nástroj ke všeobecné kontrole zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Jinými slovy, nevymezí-li žalobce konkrétní skutkové či právní důvody tvrzené nezákonnosti správního aktu nebo procesní vady předcházející jeho vydání, krajský soud není oprávněn ani povinen za žalobce spekulativně domýšlet další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují (viz např. rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2006, čj. 7 Afs 127/2005-62). Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[24] Úkolem NSS následně není přezkoumávat nové skutkové či právní výhrady, které nebyly předmětem řízení před krajským soudem, nýbrž posoudit zákonnost jeho závěrů k otázkám, jež byly v žalobě řádně uplatněny a následně obsaženy v kasační stížnosti. Uplatnění koncentrační zásady současně zajišťuje, že NSS provádí kasační přezkum na základě skutkového a právního stavu, z něhož vycházel krajský soud, a nedochází tak k nepřípustnému rozšiřování předmětu soudního přezkumu až v řízení o kasační stížnosti. Lapidárně řečeno, laxnost a nedůslednost v žalobním řízení nelze následně „dohnat“ v řízení kasačním.

[25] Za nepřípustné proto NSS považoval námitky týkající se neprovedení výslechu zaměstnanců společnosti VLTAVA LABE MEDIA; nezohlednění plné moci; opomenutí důkazních prostředků navržených stěžovatelkou či nesprávného posouzení svědeckých výpovědí P. V. a tvrzení M. Z. (tj. námitky směřující proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu), neboť tyto výhrady nebyly v odpovídající podobě uplatněny již v řízení před městským soudem.

[26] Stejně tak nebylo možné přezkoumat námitky směřující proti rozsahu a hodnocení dokazování, v nichž stěžovatelka brojila proti údajným nepřiměřeným a formalistickým požadavkům správních orgánů na prokázání přijatých zdanitelných plnění a podrobně zpochybňovala hodnocení jednotlivých důkazů, zejména svědeckých výpovědí, inzerce v časopise či význam absence smluvní dokumentace. Totéž platí pro výhrady týkající se rozložení důkazního břemene a jeho údajného neunesení ze strany správních orgánů při zjišťování rozhodných skutečností. Ani tyto námitky totiž stěžovatelka v žalobě konkrétně neuplatnila, ač tak učinit mohla, a podrobně je rozvedla až v kasační stížnosti. Obstát nemohla ani skutková verze předestřená stěžovatelkou teprve v řízení o kasační stížnosti, včetně tvrzení, že žalovaný založil své rozhodnutí na představě o „ideálním obchodním vztahu“. Taková argumentace nebyla předmětem řízení před městským soudem a NSS se jí proto nemohl věcně zabývat.

[27] NSS proto uzavřel, že právě zmíněné námitky jsou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné. Stěžovatelka je totiž zcela nebo v jejich konkrétní podobě uplatnila až v kasační stížnosti, ačkoliv jí nic nebránilo vznést je již v řízení před městským soudem. Jejich věcným projednáním by NSS překročil meze kasačního přezkumu, neboť by se zabýval otázkami, které nebyly předmětem řízení před městským soudem a k nimž se tento soud nemohl vyjádřit. Takový postup by byl v rozporu s funkcí kasační stížnosti i se zásadou koncentrace řízení ve správním soudnictví.

4. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na výše uvedené neshledal NSS kasační stížnost důvodnou, proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, právo na náhradu nákladů tohoto řízení nemá. Žalovanému, jakožto v řízení úspěšnému účastníkovi, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. NSS tak rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2026

Vojtěch Šimíček
předseda senátu